

долара, вложени въ разни банки, по компании и контрактори, но тѣзи суми оставатъ неизвѣстни за домашнитѣ на загиналитѣ. Други голѣмъ брой оставатъ живи, ала безъ крякъ, рѣка или очи, като не мили не драги се влечатъ изъ Америка безъ помощъ. Едно отъ незнание на езика, друго нѣма кой да се застъпи за тѣхното възнаграждение поне отчасти*.

„Ако имаме официални български консули въ Америка, домашнитѣ въ България на загиналитѣ тукъ, а сѣщо и осакатенитѣ, чрѣзъ застъпничеството на българския прѣдставителъ ще получатъ прилично възнаграждение“.

(М. П. Калудовъ, Чикаго, окт. 1910 г., „Прѣпорецъ“, бр. 266, стр. 2).

Защо емигриратъ българскитѣ селени прѣз океанно.

Широко погледнато, причинитѣ въ тая посока могатъ да бждатъ общи и локални. *Общи*, като крисящи се въобще въ социаль-стопанскитѣ условия на България, и *локални*, — като такива въ дадени нейни кѣтове — цѣли окръжи, околии или общини. Наистина, ний не сме въ реда на най богатитѣ страни (Франция, Белгия, Англия, Германия и т. н.), но не сме и въ тоя на най бѣднитѣ, като Черна Гора, Норвегия, Португалия, Испания, Гърция и т. н. Ний не сме нито въ трагичния процесъ на национално обезземляне, нито въ тоя на стрѣмежа за оземлянето, какъвто се съзира въ поземлената аристокрация на нѣкои страни. Дори у насъ селенина, изобщо взето, е по богатъ отъ гражданина, а селското ни население е 80% отъ цѣлото. Поземелнитѣ участъци въ България сж сравнително най-демократично разпрѣдѣлени и даже прѣкалено демократично (отгдѣто екстензификацията на производството за смѣтка на интензификацията му). Наистина, индивидуалната култура на българския селенинъ, чрѣзъ която добива срѣдства за живота и